

Řítíme se ve skučící bugině z kopce a nad každou nevybranou dírou tvrdě nadskočíme. Můj zadek vypadá jako po Velikonocích na Moravě. Liják podemlel a odnesl půl cesty bůhvíkam, ostřejší je snad už jenom čas, který odnesl bůhvíkam celý rok. Vinice se znovu převlíkla do zlatýho kabátu a chystá se na večírek sezóny. Sbíráme vzorky hroznů a silu na sklizeň.

Na korbě vlají kusy roztrhaných sítí, co jsme s Tali posbíraly. Mívám chuť si z nich umotat houpací síť, ale dneska se do nich toužím schovat před oblaky suchýho prachu, který se valí do vozítka ze všech stran. Tali za volantem boří svůj obličej do pletený šály. Hurónsky kašle a podrážděně dupe na plyn, což rozdmýchává písečnou bouři ještě víc.

Dusíme se. Spolu a navzájem. Jestli ještě jednou ostentativně kýchne, vyskočím z kůže. A hned nato z buginy.

Pšíkne ještě dvakrát, ale jsem srab — rvu si radši sluchátka do uší. Nepřekvapuje jí to. Když se před dvěma měsíci nastěhovali s Eliotem do domu, potkaly jsme se brzy ráno v kuchyni — obě se sluchátka na uších, obě prahnoucí po klidu. Usmály jsme se na sebe a mezi námi viselo jasný znamení: „Vidím tě a mám to stejně.“

Jsem citlivka, Tali je vysoce citlivá citlivka.

Vím, že se na rozvířeném prachu nedáví záměrně, vím, že bzučení elektrického plotu jí nerozčiluje proto, aby byla zajímavá, a taky vím, že slzy, který se jí koulely celý dopoledne po tváři, protože jsme našly zastřelenýho ptáka, byly všechny opravdové, ačkoli jich bylo tolik. Prudce šlápla na brzdu, vyfotila torzo těla a klackem ho odsunula mimo pěšinu. Čím víc slaných krůpějí polykala, tím víc nadávek plivala: „Kretění zabedněný!“ křičela. Nakopla motor a bojovnici v sobě. „Musíme za Simonem!“ řvala přes vibrující plechy. „Tohle nemůžou! Řeklo se, že se střilet nebudou!“

Když naklusala do kanceláře a spustila, hloubila jsem patou důlek. Vztekala jsem se s ní, jen střízlivěji. Zatímco herci se učí, jak se rozplakat na povel, já se roky učila, jak na povel zacpat slzný kanálky a držet. Pak vylítla z kanceláře

a nasupeně skočila za volant. „Myslí si o mně, že jsem osina v prdeli,“ bouchla do něj, „ty taky, vid’?“ Zakroutila jsem hlavou. „Já tu tvoji upřímnost obdivuju,“ povzbudila jsem svoji kolegyni, „jen jsi někdy jak granát,“ přiznala jsem svoji kamarádce. Semkla rty a procedila skrz ně: „Já vím! Jenže já prostě cejtím všechno! Všechno a najednou! Mluvit na rovinu je jediná strategie, jak přežít. Jinak mi praskne hlava.“

Jak já jí rozumím. Když jsem si v patnácti stoupla na váhu při preventivní prohlídce, sestřička vyvalila oči a hvízdla: „Holka, ty máš asi těžký kosti.“ Kdepak kosti, kdepak, všechno, co jsem neříkala a nedovolovala si projevit, se ve mně ukládalo a těžklo.

Přes rozvířený štěrkový mraky na cestě prosvítají chlupatý zadky. Nejmiň sto chlupatých zadků. Ovce uhaní zběsile před buginou a jejich peloton se postupně roztahuje do dálky. Zvířata vzadu začínají vyčerpaně kulhat, ale ženou pořád kupředu, ačkoli po stranách silnice se rozkládají široký pastviny.

„Šmankote! Vždyť stačí, aby uhnuly!“ volám přes motor. Peláši poslušně dál jedna za druhou a já už se nemůžu na schvácený běžce dívat. „Vždyť ony se úplně uženou! Zpomal, Tali, zpomal!“ Sundává nohu z pedálu. Vystřkuje obličej ze šály a rozhazuje pobaveně rukama: „Potřebujou nějakou neposlušnou. Někakou černou!“

Na silnici jsou takový dvě, ale obě sedí v bugině.

Citliví lidi často nezapadají do stáda. Vnímají totiž všechno. Každý slovo a gesto převalují v hlavě tolikrát jako ovce stéblo trávy v hubě. Kritika je píchá jako ovce bodláčí a stejně jak ty ovce jí většinou spolknou. Jenže pak jí dlouho tráví. A věta „já ti vůbec nerozumím“ se v nich nerozloží nikdy, zato rozkládá je. Citliví lidi se totiž snaží porozumět všem, ale málokdo rozumí jim.

Tali chcípne vozítko a ovce okamžitě zkoprní na místě. „To snad není možný,“ vyprsknu a vyskakuju obhlédnout stoku vedle silnice. „Můžeš,“ posunkuju na Tali — když neuhne stádo, musíme uhnout my. Ujíždíme po rozlehlých pastvinách až k „safari“, kde budeme po zbytek dne spravovat děravý síť. Černý krávy tam ospale mrskají ocasem a valí se na březích třpytivý laguny. Od vody se odráží příjemný chládek a každou chvíli rozčísne stojatou hladinu ostrá čára — přistávající volavka nebo labuť.

Safari je moje oblíbená zašivárna, ačkoli tu krouží výzvědný helikoptéry. Mají sice třicet tisíc očí, ale žádný jazyk, takže moje lelkování nikdy neprozradí.

Vážky.

Pozorujeme s Tali okřídlený bronzový draky a ona říká: „Viš, že jsou vážky mega citlivý na prostředí? Když zmizí, znamená to průser v ekosystému.“ „Fakt?“ natahuju ruku k ladnému vrtulníku, který se bleskurychle proměňuje ve stíhačku. „Já jenom vím, že jsou to perfektní letci a že dokážou lovit s takovou přesností jako žádný jiný zvířata.“

Fascinují nás. A asi vím proč.

Spousta lidí si myslí, že aby ukázali sílu, musí cenit zuby a plivat oheň jako draci. A pak tu jsou vážky — létající draci. Jemný vážky symbolizují rychlost a sílu už tisíce let. Vážky jsou křehký ranačky. Vážky jsou naše kombinace.

Slova jsou

jenom krabičky od sirek.

To skutky, co pro druhýho děláme,

škrtají o srdce a zapalují oheň.